

## Arrest

nr. 271 919 van 26 april 2022  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX  
Italiëlei 213/15  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2020 dient verzoekster voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2020 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot en haar dochter, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2020 wordt het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) onontvankelijk verklaard. Tegen deze

beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 4 januari 2022 wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster, samen met haar echtgenoot en dochter een annulatieberoep in bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 271 917 van 26 april 2022 verwerpt.

Op 6 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekend schrijven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,*

*naam : P. (...) D. (...) C. (...)  
voornaam Y. (...) D. (...) C. (...)  
geboortedatum (...) 1965  
geboorteplaats : (...)  
nationaliteit : Venezuela*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 22/10/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980*

*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/12/2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”*

Op 6 januari 2022 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming voor de echtgenoot van verzoekster. Tegen voormelde beslissing dient

haar echtgenoot een annulatieberoep in bij de Raad die het beroep verwerpt bij arrest nr. 271 918 van 26 april 2022.

Op 6 januari 2022 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming voor de dochter van verzoekster. Tegen voormelde beslissing dient haar dochter een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 271 296.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“-De bestreden beslissing stelt: “betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

*-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.*

*Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vernielde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:*

*“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:*

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”*

*-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:*

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

*-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ... ”*

*Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14*

december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31 j 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288196, *Jurispr. bil. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. 19147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de gewijzigde economische situatie in Venezuela.

Zie COI Focus, VENEZUELA, *Situatieschets*, 28 april 2021 (update):

p. 44:

“Het meest recente onderzoek van de denktank ENCOVI (*Encuesta sobre Condiciones de Vida*), gevoerd door onderzoekers van de Andres Bello Catholic University (UCAB) en die statistische data over de levensstandaard in Venezuela verzamelt geeft inzicht in de situatie tussen november 2019 en maart 2020, dus tot voor de corona-uitbraak. Het onderzoek toont aan dat voor deze periode 96 % van de Venezolanen arm kan worden genoemd en 79 extreem arm. Bovendien toont het onderzoek aan dat de armoede bij 64 % multidimensioneel is en doorwerkt op verschillende aspecten van het leven zoals, de levensstandaard, toegang tot werk, scholing en publieke diensten, waaronder water en elektriciteit.”

Het risico bestaat dat verzoekster en haar familie geen menswaardig leven kunnen leiden bij een terugkeer naar Venezuela. In de periode sinds de weigering van de aanvraag tot internationale bescherming is de situatie in Venezuela dermate verslechterd dat er geen garanties zijn dat verzoekster wel werk zal vinden en dus kan overleven. Uit de hierboven aangehaalde tekst blijkt dat bij 64% van de mensen de armoede multidimensioneel is en doorwerkt op o.a., toegang tot werk, scholing en publieke diensten, waaronder water en elektriciteit. Er dreigt bij de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM.

Bovendien zoals uit het administratief dossier blijkt is de echtgenoot van verzoekster ziek en heeft hij tal van geneesmiddelen nodig, moet hij regelmatig op controle enz. De gewijzigde socio-economische situatie in Venezuela maakt dat haar echtgenoot risico loopt om geen toegang te krijgen tot deze levensnoodzakelijke medicatie evenals toegang tot artsen en ziekenzorg.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze gewijzigde elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit. ”

2.2 Vooreerst stelt de Raad vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin

van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster gaat in haar betoog niet verder in op de vermeende schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en beperkt zich enkel tot het uiteenzetten van het middel omtrent de schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest. Uit het verzoekschrift blijkt aldus geenszins op welke wijze artikel 74/13 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Verder voert verzoekster de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motieven moet worden beoordeeld aan de hand van de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* wordt de schending van het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel onderzocht in het licht van artikel 41, lid 2 van het Handvest, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...)*”

Verzoekster betoogt dat er geen rekening wordt gehouden met de gewijzigde economische situatie in Venezuela. Het risico bestaat volgens haar dat zij en haar familie geen menswaardig leven kunnen leiden bij een terugkeer naar Venezuela. Verzoekster verwijst hierbij naar een rapport van COI Focus. Indien zij zou zijn gehoord, zou zij de mogelijkheid hebben gekregen om de gewijzigde situatie in Venezuela aan te kaarten, hetgeen tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

De Raad verwijst naar de beslissing van de gemachtigde d.d. 4 januari 2022 tot onontvankelijkheid van verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze beslissing wordt gemotiveerd:

*“Uit de elementen die betrokkenen aanhalen, kan niet worden afgeleid dat er voor wat hen betreft ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. Betrokkenen hebben in Venezuela een eigen huis (met de naam ‘(...)’) en veel familieleden die in Venezuela werkzaam zijn. Zoals uit hun verklaringen blijkt, hebben ze nog steeds contact met deze familieleden. Mevrouw P. (...) D. (...) C. (...), Y. (...) D. (...) C. (...) is zoals eerder vermeld systeemingenieur en zal ongetwijfeld in aanmerking komen voor een job op de arbeidsmarkt. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat betrokkenen in een situatie van extreme armoede dreigen terecht te zullen komen.”*

Het beroep dat verzoekster, samen met haar echtgenoot en haar dochter, tegen deze beslissing heeft ingesteld, is door de Raad verworpen bij arrest nr. 271 917 van 26 april 2022. De bovenstaande beoordeling van de gemachtigde is aldus definitief geworden. Met het betoog dat verzoekster in haar verzoekschrift voert, kan ze geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat ze effectief in een ernstige situatie van armoede terecht zal komen. Het betoog van verzoekster berust op loutere beweringen en hypothetische stellingen die geenszins worden gestaafd door de nodige bewijsstukken. Het algemeen rapport waarnaar verzoekster verwijst is niet van dien aard aan te tonen dat verzoekster persoonlijk in een armoedesituatie terecht zal komen bij een terugkeer naar Venezuela.

Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot ziek is en het risico loopt om geen toegang te krijgen tot levensnoodzakelijke behandelingen in Venezuela, verwijst de Raad naar haar arrest nr. 271 918 van 26 april 2022. In dit arrest verwerpt de Raad het beroep van verzoeksters echtgenoot tegen de beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. De Raad weerhoudt de ziekte van verzoeksters echtgenoot niet als een belemmering om een dergelijke beslissing te treffen, nu vast staat dat hij geen nood meer heeft aan medicatie, dat de prognose als gunstig wordt geëvalueerd en dat hij slechts eventueel op controle moet gaan.

De Raad bemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Op basis van voorgaande bespreking blijkt dat verweerder reeds op de hoogte is van de elementen waarvan verzoekster bekritiseert dat zij niet de kans heeft gekregen ze aan verweerder kenbaar te maken. De economische situatie in Venezuela is reeds door de gemachtigde beoordeeld in zijn beslissing van 4 januari 2022 waarin hij verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart. De ziekte van verzoeksters echtgenoot heeft reeds het onderwerp uitgemaakt van een onderzoek conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen negatief werd afgesloten door de Raad bij arrest nr. 239 921 van 21 augustus 2020. Verzoekster kan aldus niet deugdelijk voorhouden dat er een schending van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41, lid 2 van het Handvest voorhanden is.

In zoverre verzoekster met haar betoog tenslotte een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wil maken, volstaat het om toe te lichten dat verzoekster geenszins aantoonde dat zij zal worden onderworpen aan foltering, mensonterende of vernederende behandelingen in Venezuela. Artikel 3 van het EVRM vereist dat men doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar men wordt teruggestuurd, men een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. De vreemdeling die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster zich *in casu* beperkt tot een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zonder dat deze enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 3 van het EVRM, van artikel 41, lid 2 van het Handvest, noch met miskenning van het materiële motiveringsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN